

ik uwe hand herkende tusschen al die anderen. Ik heb zooveel berouw gehad van dat leelijke woord, en toch . . . nu is het misschien maar goed, dat ik dat gezegd heb, anders had ge mij zeker nooit geschreven! Gij koppige, stoute Joost! Nu weet ik ten minste wat ik toen niet wist en dat maakt mij zoo gelukkig! De intrige van onzen roman is nu haast klaar; alleen het slot ontbreekt er nog maar aan. Dat zullen wij later samen maken als ik terug ben; tot zoolang moet ge geduld hebben, lieve vriend! Weet gij, het jonge meisje vindt zijn besluit heel edel en onbaatzuchtig, maar zij heeft hem lief, zoo lief, dat zij bereid is hem te volgen waar hij heen gaat, zelfs naar het vreemde land, want zij stelt zijn trouw, eerlijk hart boven alle andere schatten op de wereld! En dan vertrouwt zij ook op haar ouders, die hun eenig kind niet van haar geluk zullen berooven, en roept hem dus van uit de verte toe, wees moedig en geduldig en tot wederziens.

Uw getrouwe vriendin
ALBERTINE."

Ieder woord was balsem in het gewond hart van den armen Joost en hij las en herlas het geschrevene, als kon hij er zich niet aan verzadigen. En eindelijk ontsnapte aan zijn trillende lippen een hartgrondig: „goddank! Albertine wist niets; haar vader had haar van alles onkundig gelaten, en . . . zij had hem lief, zoo lief dat ze bereid was hem te volgen, zelfs naar het vreemde land. O zaligheid, te weten dat haar ziel niet bezwaard was met dat krenkende wantrouwen!”

Hij hief het hoofd op; om zijn mond speelde een glimlach en in zijn oog glinsterde een traan van vreugde. Al zou hij haar ook nimmer de zijne noemen, nu op dit oogenblik behoorde ze hem toe, geheel, zonder voorbehoud, en deze heerlijke overtuiging kon niemand hem ontnemen.

Een lichtstraal was door de wolken heen gedrongen en de hoop, die vriendelijke troosteres, vergezelde hem en geleidde hem aan hare hand de onbekende toekomst tegen.

Ook voor den heer Van Bergen waren de weken voorbij gegaan als een benauwde droom, en toen hij vergezeld van zijn broeder, in den trein stapte, met het plan vrouw en dochter uit Brussel terug te halen, ging hij gebukt onder de gedachte, dat nu het oogenblik naderde, waarin hij haar het gebeurde zou moeten mededeelen. Hij wist het, beiden hielden heel veel van Joost en het zou haar moeilijk vallen aan zijn schuld te gelooven. En nu kwam hij tot zijn ongeluk op eens tot het besef, dat hij zelf daar ook nog in 't geheel niet van overtuigd was.

In het begin had hij alle dagen gehoopt, dat de zaak op de eene of andere manier zou opgehelderd worden en in stilte nauwkeurig nagevorsch of wellicht iemand anders op het kantoor kon geweest zijn, den morgen, toen hij het geldzakje in de lade gelegd had. Hij was overtuigd dat Joost het kantoor